

Ελενίτ

Κυματοειδείς πλάκες αμιαντοτσιμέντου.

Ο αμίαντος είναι ένα ινώδες μέταλλευμα, σκληρό και ανθεκτικό στις υψηλές θερμοκρασίες, απρόσβλητο από όξινα και αλκαλικά χημικά διαλύματα. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες καρκινογένεσης.

Η χρήση του έχει πλέον απαγορευτεί πλήρως στην Ελλάδα και σε πολλές άλλες χώρες.

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Βίκυ Τσελεπίδου, *Ελενίτ*

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
*Η μακέτα του εξωφύλλου βασίστηκε σε πρόταση
της Β. Τσελεπίδου.*

Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

1η έκδοση, Οκτώβριος 2014

ISBN: 978-960-504-117-5

Για την ελληνική έκδοση:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Βίκυ Τσελεπίδου

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

Βίκυ Τσελεπίδου

ΕΛΕΝΙΤ

διηγήματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2014

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στο χιόνι	9
Ελενίτ	12
Ο Πέτρος	14
Χάρτης	18
Λιωμένες φράουλες	20
79ο σκαλοπάτι	27
Κιχ	31
Εορταστική γαλοπούλα	34
Κρίκος ανάμεσα	40
Βαλές μπαστούνι	47
Κλειστά παράθυρα	49
Και τα ανάλατα κοτόπουλα	52
Δύο	56
Μισό	61
Απέναντι	67
Σκληρό ψωμί	68
Τσιχλόφουσα	71
Η υπάλληλος	74
Χρυσός με σμαραγδένια πέτρα	77
Στο ψυγείο	82
Κάγκελα	86
[Μέδουσα, 6 Ιουνίου 2014]	90
Χαιρετισμοί	92
Η διαδρομή της χελώνας	93
Yalan dünya	99

ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Από τα ξύλα είχε γυρίσει. Σούρουπο. Βάραγε την πόρτα, τη βάραγε, κι η κουφή από μέσα δεν άνοιγε. Είχε βάλει και το ξύλο λοξό πίσω από την πόρτα και δεν μπορούσε εκείνος, όσο κι αν έσπρωχνε.

«Άνοιξε, γριά πουτάνα, άνοιξεεεε!» Σήκωσε το τσεκούρι κι άρχισε να κοπανά την πόρτα να τη λιανίσει. «Θα σε λιανίσω, μωρή καμπούρα, μάτσο κόκαλα, άνοιξε, γριά πουτάνα, τα σκυλιά να σε φάνε!» Πώς γέμισε ο ίδιος αίματα, δεν καταλάβαμε.

Τον είδαμε μετά να τραβά έξω από το χωριό, στο χιόνι, το ολόασπρο, το απάτητο, να γονατίζει και σαν μωρό να πλαντάζει στο κλάμα.

«Μπάμπου... ο γιος σου πέθανε», της είπαν την άλλη μέρα με το φως.

Η γριά διάβασε τα χείλη.

«Πού;» ρώτησε. Ούτε πώς, ούτε γιατί.

«Έξω, στο χιόνι. Εκεί να τον αφήσουμε, μπάμπουσα;»

«Εκεί», είπε.

Έπιασε ένα νανούρισμα δίπλα στη μασίνα της η γριά «κοιμήσου, κοιμήσου, μικρό μου πουλάκι». Καθισμένη οκλαδόν στο πάτωμα, δεν ήταν ο νεκρός γιος

της που νανούριζε πάνω στην ποδιά της για να κοιμηθεί· μπρος-πίσω το μισό της κορμί λικνίζοντας, το δικό της όνομα έβαλε στο τραγουδάκι, σαν να ήταν αυτή η μάνα της που σ' εκείνη, την κόρη της, το μουρμούραγε, κοριτσάκι δίχως δόντια, ήλιος στο καπνοχώραφο, στα απλωμένα πόδια της την κούναγε για να ζαλιστεί, «κοιμήσου λουλούδι, λουλουδάκι μου, κοιμήσου, λευκή μου τριανταφυλλίτσα».

Παγωμένο βρήκε το τσεκούρι δίπλα του. Στάλες αίμα μέσα στον διάφανο πάγο. Έδωσε πιο σφιχτά τη μαντίλα κι έσκυψε. Κράτησε στα χέρια το τσεκούρι και το σήκωσε ψηλά, ίσιωσε η καμπούρα της, μάκρυνε η σκιά της, στη λάμα του καθρεφτίστηκε χιονισμένο το φεγγάρι. Ένα ένα έκοψε προσεκτικά τα μέλη του γιου από τη ρίζα τους, ολόκληρο το πόδι, ολόκληρο το χέρι, ολόκληρα τα δάχτυλα και λίγα λίγα, κομμάτι κομμάτι, δεμάτι δεμάτι, κόκαλα-κρέατα ανάμεικτα, τα ζώστηκε σ' ένα πανί στην πλάτη της, όπως νύχτα όταν ξεκίναγε για τα καπνά με το μωρό δεμένο πάνω της, και πήγαιν'-έλα, πήγαιν'-έλα, τα απόθεσε στην αυλή της. Όταν όλα πια, χέρια, πόδια, δάχτυλα, γεννητικά όργανα, αυτιά, κεφάλι, τα μάζεψε σε έναν σωρό -το χιόνι απέξω-, έπιασε χωρίς τρέμουλο το φτυάρι κι έσκαψε επτά λάκκους. Εκεί, με τα ξερά της χέρια έριξε τα μέλη του γιου, άλλα εδώ, άλλα εκεί, ανάκατα· με το χώμα ύστερα που κάθε άνοιξη μεγάλωνε τις ντοματιές και τις πιπεριές, τα κόκκινα πιπεράκια της, τα σκέπασε.

Τέλειωσε και δεν είχε ξημερώσει ακόμα. Χιόνισε κι άλλο. Έριξε κι άλλα ξύλα στη μασίνα κι έγειρε στο πλάι, στο πάτωμα, για να κοιμηθεί.

«Μπάμπουσκα», της είπαν την επόμενη μέρα τα παιδιά, «ο γιος σου δεν είναι πια στο χιόνι», κι εκείνη διάβασε τα χείλη τους και είπε: «Θα τον πήραν τα πουλιά».

«Το τσεκούρι του βρήκαμε μόνο. Θέλεις να σ' το φέρουμε, μπάμπου, εδώ, να το 'χεις και να τον θυμάσαι;» και η γριά απάντησε: «Όχι».

ΕΛΕΝΙΤ

Ένα κενό στη στέγη, ανάμεσα στο ελενίτ και την οροφή από γυψοσανίδα, το έκαναν φωλιά τα περιστέρια. Χτύπαγαν τα φτερά τους, γουργούριζαν, ακούγαμε τις μικρές πατημασιές τους.

Κι αν άνοιγε μια τρύπα στη γυψοσανίδα και πέφταν κατευθείαν πάνω μας, με τα νύχια, με τα ράμφη, με όλη τους τη βρόμα;

— Χαζή, πετούν τα περιστέρια! Πώς να πέσουν;

— Δε θα προλάβουν, σου λέω, απότομα θ' ανοίξει η τρύπα και θα πέσουν πάνω μας την ώρα που κοιμόμαστε. Άκου πόσα είναι, τ' ακούς; Και τα φτερά κι οι κουτσουλιές και τα μουχλιασμένα φαγητά τους κι όλη η σαβούρα που στήνουν τη φωλιά τους. Βρόμικα σαν τα ποντίκια, λένε, είναι τα περιστέρια. Ένα σωρό αρρώστιες σέρνουν. Τον τύφο μπορεί να μας κολλήσουν ή καμιά μηνιγγίτιδα. Προχθές το μεσημέρι ένα περιστέρι κάθισε στο κεφάλι μιας κυρίας στην πλατεία και μία μία της ξερίζωσε όλες τις τρίχες με το ράμφος του. Φοβήθηκε να το διώξει η κυρία, είχε τριγύρω κι άλλα περιστέρια, δε θέλησε να προκαλέσει κάποια μαζική επίθεση εναντίον της, καταλαβαίνεις!

— Υπομονή, θα ξημερώσει.

— Θα μεγαλώσει τότε στο φως η σκιά του. Σαν τέρας, σαν δεινόσαυρος γίνεται στον άσπρο τοίχο όταν πέφτει πλάγια ο ήλιος πάνω του.

— Εσύ όμως ξέρεις πως είναι περιστέρι.

— Και πως ανά πάσα στιγμή μπορεί να σκάσει, να εκραγεί στο κεφάλι μου. Γιατί δε βουλώνουμε την τρύπα απ' όπου μπαίνουνε στη στέγη; Είδες τις κουτσουλιές που μαζεύτηκαν πάλι στο μπαλκόνι; Δε βαρέθηκες κάθε πρωί να τις μαζεύεις; Εστία μολύνσεων, λένε, όπως και τα ποντίκια. Θ' άφηνες ποντίκια να ζουν στο σπίτι;

— Δε γίνεται να τα διώξω. Εκεί μένουν.

— Δεν μπορώ να κοιμηθώ τα βράδια, σου λέω! Σκέφτομαι τις σκιές τους. Τα σκέφτομαι στρατιές, με βήμα αργό παρέλασης, γέρνοντας ογκώδη μια από δω, μια από κει, το κεφάλι τους μηχανικά, μια μπρος μια πίσω, στη σειρά κουρδισμένα, έτσι βαδίζοντας, στρατιές τα φαντάζομαι να περνούν από πάνω μου γουργουρίζοντας.

— Να δούμε μήπως αλλάξουμε θέση στο κρεβάτι σου τότε. Ή τη θέση που βάζεις το μαξιλάρι σου. Καλύτερα να ξέρεις πως θα προσγειωθούν στα πόδια κι όχι στο κεφάλι σου αν τύχει κι ανοίξει τρύπα στο ταβάνι.

— Θέλω ν' αλλάξουμε σπίτι.

— Εσύ πρέπει ν' αλλάξεις, Λου. Ίσως αν ξύριζες το κεφάλι σου.

— Άκου! Δε σε τρομάζουν εσένα;

— Σήκω. Αργήσαμε.